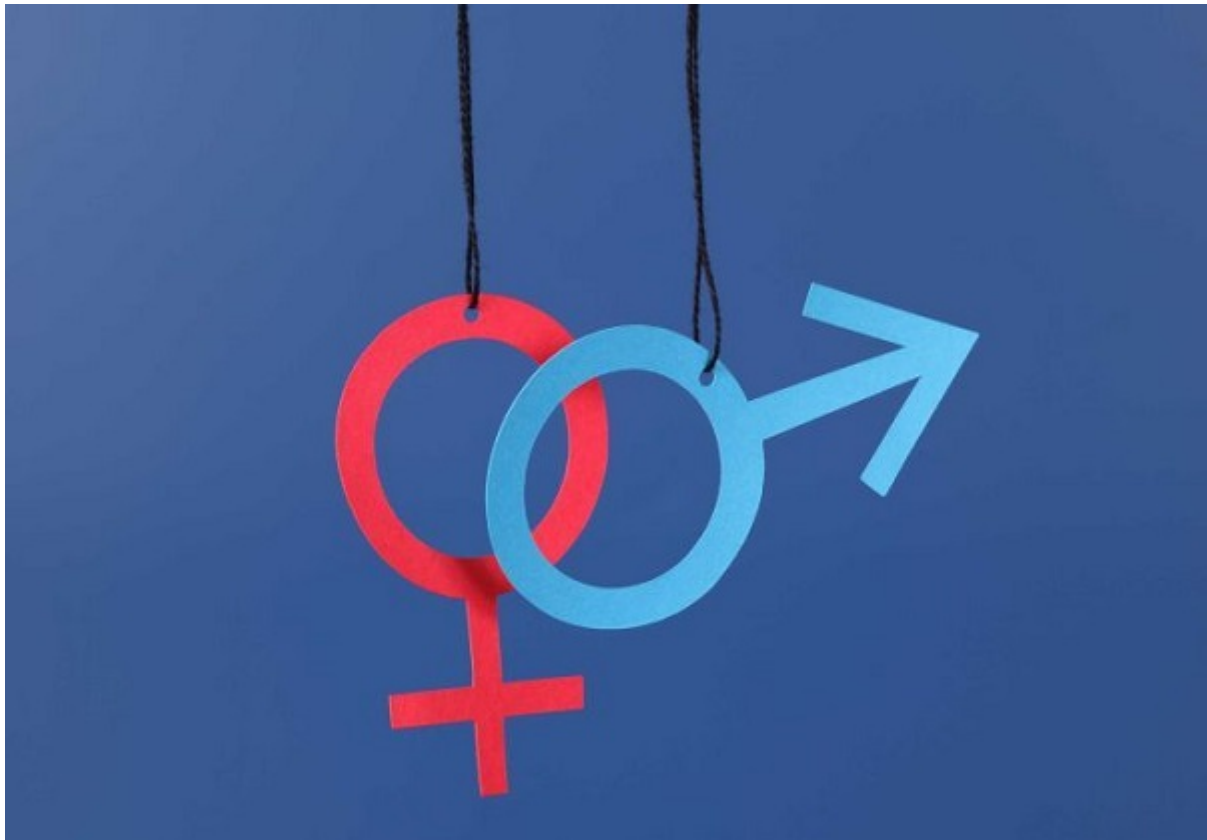

Η νομική αναγνώριση του φύλου και η ηθική αποτίμηση του Ν. 4491/2017 υπό το φως της ορθόδοξης θεολογίας (Ιωάννης Δουκέλλης, Καθηγητής Μηχανολόγος Μηχανικός, Ιεροψάλτης)

[/ Πεμπτούσια](#)

Από τα τέλη του 20ού αιώνα η έννοια της παγκοσμιοποίησης έχει εισαχθεί στην καθημερινότητά μας και περιγράφει μια πολυσύνθετη και πολυεπίπεδη πολιτισμική διαδικασία, που έχει φέρει στο προσκήνιο μια νέα τάξη πραγμάτων. Κάποια από τα κύρια χαρακτηριστικά της είναι η παγκόσμια εξάπλωση των δημοκρατικών θεσμών και πρακτικών, η ένταση των προτύπων παγκόσμιας οικονομικής, χρηματιστικής, τεχνολογικής και οικολογικής αλληλεξάρτησης και η εξασθένηση της κρατικής κυριαρχίας. Οι αιτίες αλλά και οι συνέπειες του πολύπλοκου και βαρυσήμαντου φαινομένου αυτού, είναι ταυτόχρονα πολιτισμικές, οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές.

Μέσα σε αυτή λοιπόν την κοσμογονία των αλλαγών, η σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα εξελίσσεται και μεταβάλλεται συνεχώς, λόγω κυρίως της δίχως

όριο ανάμειξης ηθών, κουλτούρων και συνηθειών μεταξύ ανθρώπων και πολιτισμών. Για το λόγο αυτό η παραδοσιακή κοινωνία που ο άνθρωπος «λογοδοτούσε» στην κοινότητα στην οποία ανήκε και ο ρόλος του ήταν καθορισμένος, πλέον είναι παρελθόν ή παραμένει αποδεκτή και γλυκιά ανάμνηση για μια μερίδα πολιτών μεγαλύτερης κυρίως ηλικίας, οι οποίοι χαρακτηρίζονται συγκαταβατικά ως συντηρητικοί. Σ' αυτήν την κοινωνία ο γάμος ήταν αυτονόητη κατάσταση, ευλογημένη από την εκάστοτε επικρατούσα θρησκεία, ενώ η ομοφυλοφιλία, όταν υπήρχε, θεωρούνταν ως παρέκκλιση από το φυσικό. Ο ομοφυλόφιλος παρέμενε μόνος του, ουσιαστικά καταδικασμένος κοινωνικά, αφού δεν μπορούσε να εκπληρώσει τον συμβατικά αποδεκτό σκοπό της ζωής. Σε κάποιες περιπτώσεις έκρυβε το δράμα του μέσα σε ένα γάμο, κατά συνθήκη, χωρίς όμως να είναι ευτυχισμένος και ολοκληρωμένος όπως είναι το ορθόδοξο νόημα του γάμου.

Στη νεωτερική κοινωνία η οποία ακολούθησε χρονικά, ο γάμος δεν αποτελεί το κέντρο της κοινωνικής ζωής, αλλά η αυτονομία. Σαν συνέπεια αυτής, η συντροφικότητα κατέχει κεντρική θέση και αποτελεί δικαίωμα, όπως και ο έρωτας. Οι ομοφυλόφιλοι, επειδή ο γάμος έχει χάσει την κοινωνική - θεσμική αξία του, έχουν δικαίωμα να επιλέγουν συντρόφους απροκάλυπτα και να απαιτούν αυτό το δικαίωμα να γίνεται αποδεκτό, διότι κατά τη γνώμη τους, μέσω της συντροφικότητας βρίσκουν την πληρότητα - ολοκλήρωση. Το γεγονός αυτό έχει οδηγήσει σε αλλαγή της στάσης της κοινωνίας απέναντί τους, η οποία πλέον δεν

ενοχλείται από την ύπαρξή τους και τους αναγνωρίζει ορισμένα δικαιώματα, παρόλο που συχνά βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής και κάποιες φορές γίνονται αποδέκτες υποτιμητικών και επιθετικών συμπεριφορών, με εξαίρεση βέβαια τους διάσημους και πλουσίους οι οποίοι παραμένουν στο απυρόβλητο.

Τέλος στην μετα-νεωτερική κοινωνία, στην οποία επικρατεί ο υβριδισμός, η πολιτισμική μείξη και τελικά η σύγχυση, αποκτούν ιδιαίτερη σημασία η εμπειρία και το συναίσθημα. Σκοπός πλέον σήμερα του ομοφυλοφιλικού κινήματος δεν είναι η μέχρι τώρα διεκδικούμενη απενοχοποίηση των σεξουαλικών τους προτιμήσεων, αλλά η «προτυποποίηση» της ιδιαιτερότητάς τους, για την κοινωνία. Παράλληλα έχει εισαχθεί ως ζητούμενο και η έμφυλη ταυτότητα. Δεν μιλάμε πλέον για σεξουαλικό προσανατολισμό, αλλά για δικαίωμα αυτοκαθορισμού σε ό,τι αφορά το φύλο, λόγω «Δυσμορφίας Φύλου» και των δυσμενών ψυχολογικών και κοινωνικών εκβάσεων στη ζωή του ατόμου, που αυτό επιφέρει. Με μπροστάρηδες διάσημους αστέρες του θεάματος και με την αρωγή των αυτοχαρακτηρισμένων προοδευτικών - «κουλτουριάρηδων», οδηγούμαστε σύμφωνα με κάποιους απαισιόδοξους έως τη διαγραφή του «πατέρας - μητέρα» από τις ληξιαρχικές πράξεις και την καθιέρωση του «γονέας Α'- γονέας Β'». Αυτό συνεπάγεται την κατάργηση του ρόλου των φύλων και τελικά μία ελευθερία η οποία όχι απλώς διαστρέφει την φύση, αλλά την καταργεί και νομικά.

Η αρχή φαίνεται να γίνεται με το πρόσφατο νομοσχέδιο που φέρει τον τίτλο «Νομική Αναγνώριση της Ταυτότητας του Φύλου», νόμος υπ' αριθ. 4491/2017. Ο νόμος αυτός προκάλεσε έντονη συζήτηση στην κοινωνία και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης και δέχθηκε σφοδρή κριτική από θεολογική, ανθρωπολογική και ψυχιατρική πλευρά. Βέβαια σήμερα, μετά από πέντε περίπου μήνες, αποτελεί πλέον νόμο του κράτους, που έχει ψηφιστεί από την Βουλή των Ελλήνων, υπεγράφη από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και είναι εφαρμοστέος.

Στην εργασία αυτή καλούμαστε να σχολιάσουμε από χριστιανική ορθόδοξη οπτική τον ανωτέρω νόμο και την συνοδευτική του αιτιολογική έκθεση. Η ανάλυση και ο σχολιασμός μας, χωρίζεται σε τρία κύρια μέρη. Στο πρώτο αναλύουμε το ζήτημα της Ομοφυλοφιλίας και της Διεμφυλικότητας. Στο δεύτερο αναπτύσσουμε την άποψη του νομοθέτη όπως αυτή περιγράφεται στο νομοσχέδιο, στην αιτιολογική και στην αξιολογική έκθεση και στο τρίτο μέρος καταθέτουμε την ορθόδοξη άποψη πάνω στο θέμα, επηρεασμένη από τις αρχές της ορθόδοξης Βιοηθικής, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τη διδασκαλία της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τέλος προσπαθούμε να συνάγουμε τα όποια συμπεράσματά μας και να οδηγηθούμε σε κάποιες προτάσεις αντιμετώπισης του ζητήματος.

[1] Εμμ. Κλάψη, «Η Πρόκληση Ενός Παγκόσμιου Κόσμου» στο Εμμ. Κλάψη, επιμ. εκδ., Οι Ορθόδοξες Εκκλησίες σε Έναν Πλουραλιστικό Κόσμο, ελλ. μετ. Αρ. Αλαβάνου (Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη, 2006) 112.

[2] Σπ. Αθανασοπούλου - Κυπρίου, Στ. Γιαγκάζογλου και Αν. Μαρά, Η Ορθοδοξία ως Πολιτισμικό Επίτευγμα και τα Προβλήματα του Σύγχρονου Ανθρώπου. Τόμ. Γ΄ Ορθοδοξία και [Μετα-] Νεωτερικότητα (Πάτρα: Έκδοση Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου 2008) 163-164.

[3] Στο ίδιο, σελ. 165.

[4] Κ. Αγόρα, Σ. Γιαγκάζογλου, Ν. Λουδοβίκου και Σ. Φωτίου, Πίστη και Βίωμα της Ορθοδοξίας. Τόμ. Α΄ Δόγμα Πνευματικότητα και Ήθος της Ορθοδοξίας (Πάτρα: Έκδοση Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου 2002) 323-324.

[5] Εμμ. Κλάψη, «Η Πρόκληση Ενός Παγκόσμιου Κόσμου» στο Εμμ. Κλάψη, επιμ. εκδ., Οι Ορθόδοξες Εκκλησίες σε Έναν Πλουραλιστικό Κόσμο, ελλ. μετ. Αρ. Αλαβάνου (Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη, 2006) 123.

[6] Παιδοψυχιατρική Εταιρεία Ελλάδος αρ. πρωτ. 197/4 -10-2017 « Θέσεις της Π.Ε.Ε. - ΕΝΩ.ΨΥ.Π.Ε. για το Σχέδιο Νόμου “ Νομική Αναγνώριση της Ταυτότητας Φύλου”» 2.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)